

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἀρχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
ἔτησίᾳ δρ. 12.—	ἔτησίᾳ φρ. 10. 15.—
ἑξάμηνος 6,50	ἑξάμηνος 8.—
τρίμηνος 3,50	τρίμηνος 4,50

ἡ συνδρομα ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
Φόλλα ἀποσπομέναν ἐνῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου δρ. 38, παρὰ ἐν Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ὀκτωβρίου 1919

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 45

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΝΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

(Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'. (Συνέχεια)

Μ' ἀντὶ νὰ δώτῃ τὸ σκουφοῦ του, καθὼς τὸν ἐπρόσταζαν, — ἓνα σκουφοῦ ἀπὸ γούνα, μεγάλο σὰν καβούκι, — ὁ Καρρορῆς παρουσίασε ἓνα κουτὶ σπέρτα.

Δὲν ἦταν βρεμμένα, γιὰτὶ ὁ σκουφος τοῦ Καρρορῆ, φορεμένος πάντα στὸ κεφάλι του, δὲν ἦλθε σὲ συνάφεια μὲ τὸ νερὸ ὅταν περνοῦσαν τὴν πλημμυρισμένη στοά.

— Τώρα σβύστε τίς λάμπες! ἐπρόσταξε ὁ Δάσκαλος.

Μιά μόνο λυχνία ἔμεινε ἀναμμένη, ποὺ μόλις ἐφώτιζε τὸ κλουβὶ μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'
Στὸ Ἀναίθασμα

Τὸ ἀνθρωπαρχεῖο εἶχε σιγήσει. Κανένας ἤχος δὲν ἔφθανε ὡς ταῦτιά μας. Στὰ πόδια μας, τὸ νερὸ ἦταν ἡσυχό, χωρὶς ρυτίδα, χωρὶς ψίθυρο. Εἶχε γεμίσει ὅλες τίς στῆς ἀπὸ κάτω ὡς ἀπάνω καὶ μᾶς ἐκλείνει στὴ φυλακὴ μας πρὸ στερεὰ κι' ἀπὸ πέτρινο τοῖχο.

Ἡ βαρεῖα αὐτὴ κι' ἀδιαπέραστη σιωπὴ, — σιωπὴ θανάτου, — ἦταν ἀκόμα φοβερώτερη κι' ἀπὸ τὸν τρομαχτικὸ πάταγο ποὺ εἶχαμε ἀκούσει τὴν ὥρα τῆς εἰσβολῆς τῶν νερῶν. Ἡμαστέ μέσα 'ς ἓναν τάφο, θαμμένοι ζωντανοί, μὲ τριαντα ὡς σαράντα μέτρα χῶμα ἀπὸ πάνω μας.

Προτῆτερα, μὲ τὴν ἐργασίαν, δὲν συλλογίζομαστέ πολὺ· τώρα ὅμως μὲ τὴν ἀνάπαυση, εἶδαμε, καταλάβαμε καλὰ τὴ θέση μας, κι' ὅλοι μας, ἀκόμα κι' ὁ Δάσκαλος γιὰ μιὰ στιγμή ἀπελπισθήκαμε.

Ἀξαφνα αἰσθάνθηκα στὸ χέρι μου νὰ πέφτουν κάτι στάλες ζεστές: Ἐκλαιγε σιωπηλὰ ὁ Καρρορῆς.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούσθησαν στεναγμοὶ ἀπὸ τὸ ἀπάνω σκαλὶ καὶ μιὰ φωνὴ ποὺ ψιθύριζε:

— Πέτρο μου!.. Πέτρο μου!..

Ὁ Παγῆς συλλογίζονταν τὸ γιό του.

Ὁ ἀέρας ἦταν βαρὺς. Δύσκολα ἔπαιρνα

τὴν ἀναπνοή μου καὶ ταῦτιά μου ἐβούρζαν.

Σὲ λίγο ὁ Δάσκαλος, λιγώτερο πάντα ἀπελπισμένος ἀπὸ μᾶς, ἔλυσε τὴ σιωπὴ.

— Τώρα, εἶπε, πρέπει νὰ ἰδοῦμε τί προμήθειες ἔχουμε...

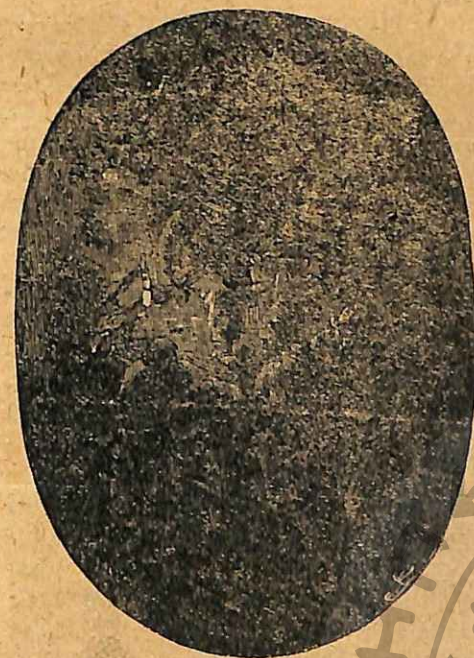
— Νομίζεις λοιπὸν πὼς θὰ μείνουμε φυλακισμένοι γιὰ πολὺ; τὸν ἔκοψε ὁ θεὸς Γάσπαρος.

— Ὅχι, μὰ πρέπει νὰ πάρουμε τὰ μέτρα μας. Ποιὸς ἀπὸ σᾶς ἔχει ψωμί;

Κανένας δὲν ἀποκρίθηκε.

— Ἐγώ, εἶπα, ἔχω μιὰ κόρα στὴν τσέπη μου.

— Ποιὰ τσέπη!

«Μιά μόνη λυχνία ἔμεινε ἀναμμένη...»
(Σελ. 353, στ. α')

— Τοῦ πανταλονιοῦ μου.

— Τότε ἡ κόρα σου ἔγεινε λαπαρὶς! Νὰ τὴν ἰδῶ ὅμως...

Ἐφαξα στὴν τσέπη μου κι' ἀπὸ κεῖ ποὺ εἶχα βάλει τὸ πρῶτ' μιὰ ὠραία τραγανιστὴ καὶ χρυσοχρωμὴ κόρα, ἔβγαλα ἓνα εἶδος πα νάδας, ποὺ ἐτοιμάσθηκα νὰ τὴν πετάξω μὲ ἀηδία, ὅταν ὁ Δάσκαλος ἐκράτησε τὸ χέρι μου.

— Φύλαξε τὸ λαπαρὶ σου, μοῦ εἶπε· ὅσο

ἄσχημος κι' ἂν εἶναι, σὲ λίγο θὰ σοῦ φανῇ λαμπρός... Ἄλλος; Δὲν ἔχει ἄλλος ψωμί;

Κανένας πάλι δὲν ἀποκρίθηκε.

— Δυσάρεστο! εἶπε ὁ Δάσκαλος.

— Μὰ πεινᾷς; τὸν ἔκοψε ὁ Κομπαίρου.

— Δὲν γυρεύω γιὰ μένα, παρὰ γιὰ τὸν Ρεμῆ καὶ τὸν Καρρορῆ. Τὸ ψωμί θάταν γι' αὐτούς.

— Καὶ γιὰτὶ ὄχι γιὰ ὅλους; εἶπε ὁ Μπεργκουνοῦ. Δὲν εἶναι δίκιο. Μποροῦν στὴν πείνα, ὅλοι εἴμαστε ἴσοι.

— Χμ! βλέπω πὼς ἂν ὑπῆρχε ψωμί, θὰ μαλώναμε. Κι' ὅμως ὑποσχεθήκατε νὰ μᾶς δοῦτε, χωρὶς ἀντιλογία καὶ συζήτηση.

Ἄς εἶναι. Ὅχι σᾶς ἐξηγήτω γιὰτὶ, ἂν εἶχαμε ψωμί, θάταν γιὰ τὸν Ρεμῆ καὶ τὸν Καρρορῆ. Αὐτὸ δὲν τὸ λέω ἐγώ. Τὸ λέει ὁ νόμος. Οἱ ἡλικιωμένοι ἄνθρωποι, ὡς

τὰ ἐξῆντα χρόνια, εἶναι παρατηρημένο πὼς ἀντέχουν στὴν πείνα περισσότερο ἀπὸ τὰ παιδιά. Ἄν ἦταν, μὴ γένοιτο, νὰ πεθάνουμε δῶ· μέσα ὅλοι μας, πρῶτα θὰ πέθαιναν ὁ Ρεμῆς κι' ὁ Καρρορῆς, κι' ἔπειτα ὁ Παγῆς κι' ὁ Κομπαίρου.

— Μὰ ἐσύ, Δάσκαλε, εἶσαι ἀπάνω ἀπὸ ἐξῆντα χρονῶν.

— ὦ, ἐγὼ δὲν λογαριάζομαι! Ἐπειτα εἶμαι συνειδητός νὰ σφίγγω τὴν κοιλιὰ μου.

— Ὡστε, εἶπε, ἀρῶ σκέφθηκε λίγο, ὁ Καρρορῆς· ὥστε ἂν εἶχαμε ψωμί, θάταν γιὰ μένα;

— Ναί, καὶ γιὰ τὸν Ρεμῆ.

— Κι' ἂν δὲν ἦθελαν νὰ τοῦ δώσω;

— Ὅχι σοῦ τὸ παίρναμε. Δὲν ὠρρίσθηκα ὑπακοή;

Ἐμεινε λίγες στιγμὲς σκεπτικός, ἔπειτα, ἄξαφνα, βγάδοντας ἀπὸ τὸ σκουφοῦ του μιὰ φέτα ψωμί, εἶπε:

— Ὅριστε ψωμί!

— Μὰ ἀνεξάντλητος εἶναι αὐτός ὁ σκουφος τοῦ Καρρορῆ; ἐξώναξε ὁ θεὸς Γάσπαρος.

— Δὸς μου τὸν ἐδῶ! εἶπε ὁ Δάσκαλος.

Ὁ Καρρορῆς ἀντιτάχθηκε· τοῦ πήραν ὅμως τὸ σκουφοῦ μὲ τὴ βία καὶ τὸν ἐδώσαν τοῦ Δασκάλου.

Τότε αὐτὸς γύρεψε τὴ λυχνία καὶ τὸν ἔφαξε. Ὅσο θλιβερὴ κι' ἂν ἦταν ἡ θέση

ΚΑΛΟΣΥΜΗΤΕΣ ΠΑΛΑΒΡΕΣ

ΕΝΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

ΠΟΥ ΕΔΕΙΞΕ ΠΟΛΥ

«... Έγώ, ο Θύμιος κι' άλλα πέντε παιδιά ήμαστε σε μιὰ τάξη. Έφτά όλοι-όλοι ήμαστε στην τρίτη.

Μας έσήκωσε μιὰ μέρα ο δάσκαλος να πούμε μάθημα. Έμεις δέν τό ξέραμε ανάγνωση κι' όχι να τό ξέρουμε απόζω, πού ήθελε αυτός! Σαν κ' είμαστε σοφοί έμεις, για να ξέρουμε τό μάθημα απόζω κι' άνακατωτά;

Φάγαμε ξύλο κοί τό μεσημέρι μ'ας έκλεισε μέσα στό σχολείο. Νηστεία.

— 'Ωρέ παιδιά, τούς λέω, κι' αυτό πάλε δέν τραβιέται, κάθε μέρα ξύλο, ξύλο και τό μεσημέρι κλεισμένοι μέσα, νηστεία. Τρέμουν τ'ά γόνατά μου από την πείνα. Μ'ας μαύρισε τό κορμί από τό δαρμό. Ξέρετε τί να κάνουμε;

— Τί, τί;

— Τώρα έπιασε ή άνοιξη. 'Απρίλης μήνας σήμερα. Να φύγουμε από τ'ά σπίτια μας, για να μη μ'ας στέλνουν στό σχολείο. Θα ξεφυγούμε στην καλύβα του Ζάχου στό Συναπάντημα. Κρύο τώρα δέν κάνει. 'Ανοιξη.

— Καλά, μ'α τί θα τρώμε; Ούτε κ'ράνια έγιναν ακόμα, ούτε κεράσια.

— Την ήμέρα οι μανάδες μας φεύγουν και πάνε στα χωράφια. Έμεις ξέρουμε πού κρύβουν τό κλειδί από τό σπίτι. Ο'αρχόμαστε κάθε μεσημέρι, πού δε θ'ανα κανέναν στό χωριό, θ'ανα όλοι στη δουλειά στον κάμπο, θ'ανοίγουμε τό σπίτι του ο καθένας, θα παίρνουμε όσο ψωμί θέλουμε και πάλε θα πηγαίνουμε στην καλύβα του Ζάχου.

— Καλά λές, καλά λές, είπαν όλοι μ' ένα στόμα.

Μιά και δυό λοιπόν την κλειδαριά τή σπάζαμε. 'Αφίω πού δέν ήταν και τόσο σίγουρη. Πεταχτήκαμε όζω. 'Ο καθένας πήγε στό σπίτι του, πήρε όσο ψωμί ήθελε και στό δρόμο, έπως πήγαινε ο καθένας για τό Συναπάντημα, πού ήταν ή καλύβα του Ζάχου, σμίξαμε κι' οι έφτά. Χαρές πού κάναμε στό δρόμο όπως πηγαίναμε!

Περάσαμε από την 'Αγία Τριάδα. 'Η 'Αγία Τριάδα είναι ρημοκλήσι. Μπήκαμε μέσα. 'Ελληνες σου λέει άλλος. Κι' οι παππούδες μας, όταν ήταν να κάνουν καμιά δουλειά, δέν πήγαιναν πρώτα στες έκκλησιές τους; Μ'α έμεις μπήκαμε μέσα με εύλάβεια 'Αλκιβιάδη. 'Ενας φόρεσε ένα στιχάρι, άλλος άναψε δυό κάρβουνα στό θυμιατό, άλλος τίς καντήλες, άλλος τ'ά κεριά, έγω με μιὰ μεγάλη λαμπάδα άναμμένη τριγυρνόσα, κι' άλλοι δυό έψελναν τό Χερουβικό.

— 'Ο ντραγάτης έρχεται κατά δ'ω παιδιά, έσκουξε ξάφνου, δε θυμώμαι ποιάς.

Κοιτάμε πέρα στό δρόμο. Τρεχάλα έρχόταν ο ντραγάτης ή, αν θέλετε, ο άγροφύλακας.

Γρήγορα-γρήγορα κλείνουμε την πόρτα. Και τή στεριώσαμε μ' ένα μεγάλο ξύλο πού έτυχε μέσα. Μανταλωθήκαμε καλά τέλος πάντων. Φτάνει ο ντραγάτης και χτυπάει την πόρτα.

— 'Ανοιξτε, ώρέ παιδιά, μ'ας λέει, να σαρώσω την 'Εκκλησιά. Μ' έστειλ' ο Πίτροπος. Θα λειτουργήσουν αύριο έδ'ω. 'Ανοιξτε.

Χτυπάμε τ'ά γέλια έμεις.

— Ψεύτη! τού λέμε.

Νά, αυτή ήταν ή αλήθεια: Κάποιος θα μ'ας έδε πού φύγαμε κρυφά από τό σχολείο και καταλήξαμε στην 'Εκκλησιά και θα τό έπτε τού δασκάλου. Κι' αυτός, μαζι με τούς πρώτους του χωριού, θ'ατείλιαν τό ντραγάτη να ρήη να μ'ας πάη στό σχολείο για να μ'ας δείρουν. Αυτή είναι ή αλήθεια. «Έπρεπε να πα ταχθ'ή ή αυθάδεια».

Έμεις γελούσαμε από μέσα.

— Ψεύτη, τού λέγαμε. 'Όσο και να κάτσης απέζω, δε μ'ας μέλει. Ψωμί έχουμε. 'Υστερα θα βαρεθ'ής και θα φύγης.

Κι' αυτός μιὰ παρακαλούσε και μιὰ βλαστημούσε. Μ'α δέν άνοιγαμε έμεις. Έπρωχνε την πόρτα. Μ'α τό ξύλο ή-ταν γερό και βαστούσε. Αυτός λύσσα από τό κακό του κι' έμεις άλλο τόσο γελούσαμε. Μ'α στα τελευταία, δέν ξέρω πώς, έπεσε άκέριος με φόρα πάνω στην πόρτα και τό ξύλο βγήκε άπ' τή θέση του και πετάχτηκε πέρα. Κι' ή πόρτα άνοιξε διάπλατα. Μ'αίνει μέσα λοιπόν και ξανακλείνει την πόρτα. Και μ'ας πιάνει και μ'ας δένει όλους και τούς έ-φτά, χέρι με χέρι, χορό. Και μ'ας πηγαίνει πάλε πίσω στό χωριό. Στο δρόμο έμεις, άντι να κλαίμε, γελούσαμε, τραγουδούσαμε και χορεύαμε. Χορό άφού μ'ας είχε δέσει; Δε ζή ή λύπη στην παιδική καρδιά.

— Πρώτα γελούν κι' ύστερα κλαίνε, μ'ας έλεγ' αυτός χαιρέκακα.

Μ'α πού; έμεις άφρόνιστοι. Ούτε τό βάναμε με τό νού μας πώς θα φάμε ξύλο. Στο μεσοχώρι, στην πλατεία του χωριού, είχαν μαζωχ'ή όλοι όσοι βρίσκουνταν στό χωριό εκείνη την ήμέρα. 'Υποδοχή μιὰ φορά. Κι' όλοι αυτοί, 25—30, θα μ'ας έδερναν και θα μ'ας έφτυναν, μ'α όλοι. Είχαν μαζευτ'ή κι' όλα τ'ά παιδιά ξυπόλυτα κι' άνιφτα.

Μ'α δέν ξέρω πώς έκανε ο τελευταίος του χορού, και λύθηκε σε κείνη την κρίσιμη στιγμή. Και με τό λύσιμο τό δικό του, λυθήκαμε όλοι. — Έξω μ'α! έγω τί δέσιμο ήταν εκείνο; — Λυθήκαμε όλοι και πορ'ή καπνός γενήκαμε. Χαθήκαμε. Μονάχα ο Μίλιος, πού τόν κράταε από τό χέρι ο ντραγάτης, δε μ'αίρεσε να φύ-

γη. 'Ε, τό ξύλο, πού θα τρώγαμε όλοι μας, τώφας αυτός μονάχος του.

* *

Την άλλη την ήμέρα, χτύπησε ή καμ-πάννα να πάνε τ'ά παιδιά στό σχολείο.

— Φάε, μού λέει ή μάνα μου, κι' άντε να π'ας στό σχολείο. Κι' έ,τι έκα-νες μην τό ξανακάνης.

— Μ'α ν'α, τ'ας λέω, δέν πάω έγω στό σχολείο. Κάθε μέρα ξύλο, ξύλο. Μ'α πονε'ή όλο μου τό κορμί. Κι' οι παλά-μες μου με καίνε μέρα-νύχτα από τίς βέργες πού τσακίζει άπάνω τους ο δά-σκαλος.

— 'Αίντε, μού λέει, θα τού π'ω έγω να μη σε δείρη άλλη φορά. Θα σου δώ-σω να τού π'ας και δέκα αυγά, για να μη σε ξαναδείρη.

— Μ'α ν'α, τ'ας λέω, αν είναι για να με χτυκιάση στό ξύλο ο δάσκαλος και να μάθω γράμματα, δέν πάω, δέν πάω, σου λέω. Τ'ά κορ'ής; Κάλλιο σκότωσέ με έσύ! 'Όχι να με σκοτώση ο δάσκαλος. Δέν πάω.

* *

'Απάνω στην φιλονεικία μας ήρθε ή κυρ-'Αποστόλ'α.

— Τί είναι; Τί τό μαλώνεις τό παι-δί; τ'ας λέει τ'ας μάνας μου.

— Μάλωμα θέλει μονάχα; Σκότωμα θέλει... Να μη θέλη να πάη στό scho-λείο και λές;

— Μ'α! Μην έχεις τό παιδί σου για χαμό; Τ'α σκότωσε τ' άλλα τ'ά παι-διά. Δε σου λέω, χτυπούν οι δασκ'αλοι με ό'χι έτσι πάλε... Αίματα από τίς μύτες, από τό κεφάλι... Δάσκαλος είν' αυτός ή μπόγιας;

Ορ'ηος και όδυμ'ός αληθινός άκου-όνταν στό σχολείο. 'Αν περνούσε κανέ-νας ξένος πού να μην ήξερε πώς εκείνο είναι σχολείο, θα λέγε: Πεθαμένον κλαί-νε σ' αυτό τό σπίτι.

— 'Ας γίνουν ξίκι τ'ά γράμματα, εί-πε ή μάνα μου. Μην π'ας στό scho-λείο ως πού να φέρουν π'ό ήμερο Δά-σκαλο...»

(Διά την άντιγραφ'ήν)

ΑΘΑΝ. Χ. ΠΑΠΑΧΑΡΙΣΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Μην πο'με ποτέ πώς είμαστε αδιά-φοροι για τούτο ή για εκείνο, γιατί δέν εί-μαστε παρ'α σε κάποιο μόνο ώρισμένο βαθμό. Για κάθε μιὰ ψυχή ύπάρχει ένα όριο αδιαφορίας, έπως και για κάθε σ'ωμα ένα όριο έλαστικότητας.

* *

'Εγωισμός είναι και τό να θέλη κα-νείς να παρασύρη μαζι του σε κάποια ήρωϊκή πράξη, άλλον πού καμιά διά-θεσιν δέν έχει για ήρωϊσμούς και θυσίας.

Ε. Α

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο. ΛΕ ΡΟΥ)

Θ'. (Συνέχεια)

— Λιγάκι αδύνατος είναι ακόμα, είπε ο γιατρός, αλλά κάθε κίνδυνος τώρα πέ-ρασε. Μπορείτε να τόν άνακρίνετε.

— Μίλησε λοιπόν, παιδί μου, σε άκούω! είπε ο 'Αστυνόμος με άγαθό χαμόγελο.

— Κύριε 'Αστυνόμ'ε, άρχισε ο Πιε-ρότος, ή επίθεση πού μού έγεινε απόψε, ήταν τόσο ξαφνική, ώστε δέν έπρόφθασα να ιδ'ω άπ'ι πού μού ήλθε

ούτε με πόσους κακούρ-γους είχα να κάμω. Και λιγοθύμ'ησα σχεδόν άμέ-σως. Μολοντούτο, έχω κάθε λόγο να πιστεύω, πώς οι άυτοργοί δέν μπο-ρεϊ να είναι άλλοι παρ'α οι δυό άνθρωποι, πού τούς άκολουθούσα μι'α στιγμή προτ'ητερα και πού άξα-φνα έχασα τ'ά ίχνη τους, όταν μού ήλθε ή θηλειά πού μ' έπιασε άπ' τό λαι-μό και μ' έρριξε χάμω μισοπνιγμένο.

— Κι' οι δυό αυτοί άνθρωποι ήταν...

— Δυό κύριοι πού κά-νουν τούς μεγάλους και, λίγον καιρό τώρα, κάθονται στό ίδιο σπίτι με μένα.

— Και τί σε κάνει, παιδί μου, να υποθέτης πώς είναι κακοίργοι;

— Πολλά πράγματα, κύριε 'Αστυ-νόμ'ε. Και τό κυριώτερο είναι πού βγαί-νουν κρυφά κάθε νύχτα, σε ώρες πού δέν βγαίνουν συνήθως οι τίμιοι άνθρωποι, εκτός αν είναι χωροφύλακες, γιατροί και άστυνομικοί. 'Αλλά μ' όλες τίς προφυ-λάξεις πού έπαιρναν, έγω, έπειδή είχα την ύποψία, κατόρθωσα να τούς πιάσω άπ' αυτ'φ'ωρ'ή και να βεβαιωθ'ω πώς τή νύχτα γυρίζουν έξω.

— 'Εχεις δίκιο, αυτό είναι πολύ ύπο-πτο. Φιλήσυχοι άνθρωποι, πού δέν έχουν στό νού τους τό κακό, δέν θα βγαίνουν νύκτα-ώρα να γυρίζουν στους δρόμους του Παρισιού και μάλιστα δέν θα προ-σπαθούσαν να κρυφθούν από τούς συνοί-κους τους.

— Εκτός άπ' αυτό, εξακολούθησε ο Πιερρότος, είναι στη μέση και κάποια κλοπή πού έγεινε είς βάρος μου. Μιά νύχτα, έν'φ κοιμώμουν στην κάμαρά μου, μπήκαν άγνωστοί και μού έκλεψαν όλα μου τ'ά χρήματα.

— Για, νακούσουμε αυτή την κλοπή... 'Ο Πιερρότος διηγήθηκε τότε μ' όλες τίς λεπτομέρειες πώς τού έκλεψαν τή μικρή του περιουσία πώς άφ'ηταν τό παράθυρο τ'ας κάμαράς του άνοικτό, έν'φ απέζω δέν παρατηρήθηκε κανένα σημάδι πού να δείχνη πώς οι κλέφτες σκαρφα-

λωταν από κεί π'ως φέρθηκαν 'ε αυτή την περίσταση οι καινούργιοι νοικάρηδες και τί τού είπε ο γέρο-Μιστανφλουός, πού τούς ύποπτεύθηκε άμέσως και τόν έκαμε να τούς ύποπτευθ'ή κι' αυτός.

— 'Από τότε τούς παραφύλαγα, είπε στο τέλος ο Πιερρότος, ως πού μ'αίρεσα να βεβαιωθ'ω για τ'ά τόσο ύποπτα νυκτε-ρινά τους βγαλσίματα.

— Νά, νά, πραγματικώς, είπε ο 'Αστυνόμος αυτοί οι άνθρωποι μού φαί-νεται και μένα πώς θα είναι κατεργά-

ρηδες τού χειροτέρου εί-δους. 'Αλλά π'ες τό πα-ρόν δέν έχουμε καμιά άπόδειξη και π'επει, για τό καλύτερο, να τούς τσα-κώσουμε έπ' αυτ'φ'ωρ'ή. Τί κάνουν την ήμέρα;

— Σπανίως βγαίνουν από τό σπίτι, κύριε 'Ασ-τυνόμ'ε. Καθώς σ'ας έλεγα προτ'ητερα, είναι πουλιά νυκτόδια πού δέν ξεμυτί-ζουν από την τρύπα τους παρ' άμα σκοτεινιάση.

— 'Ο 'Αστυνόμος συλλο-γίσθηκε λίγες κι' έπειτα είπε:

— Να λοιπόν τί π'ε-πει να γίνη. 'Εσύ, παιδί

μου, θα μείνης όλη την ήμέρα κρυμμέ-νος έδ'ω, στό Σταθμό. 'Επειτα, άμα νυ-κτώγη, θα έλθω να σε πάρω, με καλή και καλά ώπλισμένη συνοδεία, για να π'αμε μαζι στό σπίτι σου. Κι' εκεί πιά οι περιστάσεις θα μ'ας όδηγήσουν. Βλέ-ποντας, πού λένε, και κάνοντας.

— Ευχαρίστως, κύριε 'Αστυνόμ'ε, να μείνω έδ'ω όσο θέλετε. Δέν θα μπορού-σαμε όμως να στείλουμε κανένα στό σπι-τι, για να είδοποιήση και να ήσυχάση τούς φίλους πού έχω εκεί; Για φαντα-σθήτε πόσο θ'ανη-συχήσουν, όταν θα ιδ'ουν τό π'ωτό πώς δέν έγύρι-σα τή νύχτα...

— 'Αδύνατο, παιδί μου! Έν-νοώ την άνησυ-χία τ'ων φίλων σου, μ'α δέν θα-ταν καθόλου πρό-νιμο να τούς στείλουμε μήνυ-μα. Μπορεί να κουσθ'ή τίποτα, μπορεί να ξεφύγη κανέναν λόγος, να φτάση ως ταυτιά τ'ων κατεργάρ'ηδων, και τότε τρέχα πιάτ' τους! Δέν θα σταθούν βέβαια να μ'ας περιμένουν.

— Τότε δέν έπιμένω, άποκρίθηκε ο Πιερρότος. 'Αφού δέν γίνεται, ύπομ'ονή. 'Αν κ'ι μού στοιχίζει πολύ να φ'ήω στην άγωνία ένα πρόσωπο, πού θα έπιθυμούσα

να τό άπαλλάξω κι' από την παραμικρό-τερη λύπη. Γιατί ξέρετε, κύριε 'Αστυ-νόμ'ε...

— Δέν πειράζει, τόν εκ'ψε ο 'Αστυ-νόμος χαμογελώντας, αυτό τό πρόσωπο θα ποζήμ'ιωθ'ή άργότερα... Σημ'έρωσε όμως κι' έγω δέν έχω πιά δουλειά έδ'ω. Χαίρετε, κύριοι! Πηγαίνω να συνεχίσω τόν ύπνο μου.

Κι' ο καλός 'Αστυνόμος βγήκε σοβα-ρά να γυρίση στό σπίτι του, μ' ένα χω-ροφύλακα πού πήγαίνε μπροστά, κρατ'ών-τας ένα φανάρι.

Ο καίμ'ενος ο Πιερρότος έμεινε στό Σταθμό τ'ας Χωροφυλακής. Στην άρχή, μι'α-δυό ώρες κοιμήθηκε στό στρατιωτικό κρεβάτι, γιατί ήταν κατακουρασμένος. 'Επειτα όμως, ο ήλιος κι' ή άνησυχία τόν έξύπνισαν.

Οι χωροφύλακες τόν περιποιήθηκαν πολύ. Το π'ωτό τού άγόρασαν να πιή γάλα και τό μεσημέρι τού έφεραν σούπα, λουκάνικα και κρασί. Τού κράτησαν συν-τροφία, τού είπαν ιστορίες, — προπάντων για κλέφτες του Παρισιού, — έπαιξαν μαζι του χαρτιά και ζάρια. Μ' ό'λ' αυτά, ή ήμέρα φάνηκε ατέλειωτη στον Πιερρότο. Συλλογίζονταν την Κολομ-πίνα. Τί θακανε, τί θα λέγε ή δυστυχι-σμένη, όταν θα μάθαινε πώς ο φίλος της έγεινε άφαντος; Κι' ο γέρο-Μιστανφλου-ός; Δέν θα έπίστευε κι' αυτός πώς οι κακοίργοι τόν ξέκαναν; Και τί θακανε τότε; Θα έβγαζε τίς φωνές; Και τό σχέ-διο τού 'Αστυνόμου;...

'Α, όχι! Ο Μιστανφλουός ήταν πολύ φρόνιμος άνθρωπος. Δέν θα λέγε τίποτα ως να βεβαιωθ'ή. Θα περίμενε τουλάχισ-το να βραδυάση. 'Ωστόσο, τί δέν θαδίνε ο Πιερρότος, αν ήταν δυνατό να μάθ'ή τί έκαναν και τί έλεγαν όλοένα στό σπίτι του κυρίου Κασ-σάνδρου!...

Στό διάστη-μα τ'ας ήμέρας, άστυνομικοί με-ταμφεσμένοι εί-χαν σταλή να τό επιβλέπουν. Αυτοί όμως δέν έγύρισαν παρ'α τό βράδυ. Και είπαν πώς άκρα

ήσυχία έδατίλευσ 'κει-πέρα, πώς τίποτα ύποπτο δέν είχαν ιδ'ή και πώς τό πρόσω-πα πού τούς είχαν περιγράψει, — ο 'Αρά-πης κι' ο 'Ιταλός, — δέν βγήκαν καθόλου.

Όταν ένύκτωσε καλά, ο Πιερρότος σηκώθηκε από τό κρεβάτι, φόρεσε τ'ά ρού-χα του, πού τού τ'ά είχαν στεγνώσει στην πυροσκά, και περίμενε τόν 'Αστυνόμο. ("Επεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

'Ο 'Εφοχ'άτος κ. Πουργκιάν.

«'Ο Πιερρότος διηγήθηκε τότε...» (Σελ. 357, στ. α')

—τὸ Μέλλον τῆς Ἑλλάδος μὲ τ' Ε-
λευθ. Κρήνην, Χουσόφρ. Ἐλ., Δη-
μιον ὁ Υπαρξ. Ὀλιγίων. ὁ Εὐα-

Τις φθινοπωρινὲς νυχτιές, ποῦ
 ναι σκεπασμένες μ' ὀμίλη, ὁδὸν
 λευτὴ τοῦ κανναβίου διηγείται
 τίς παράξενος περσιτέις τοῦ μᾶ-
 δαυδῶνα κι' ἄσπρους λαγούς, γιὰ
 ψυχὴς τιμωρῆμένες ἀπὸ μαχισσέ-
 μεταπορφωμένες σὲ λίκους, γιὰ
 στοιχία τῶν σταυροδρομιῶν καί
 γιὰ προφητικὰ νυκτοκοράζια σὲ
 κοινωπία. Θυμῶναι πὺς περὸν

— Ἀπὸ τί γίνεται ἡ βροχὴ;
Τοτό;
— Δὲν ξέρω, Κοκό...
— Ἐνὸς λέω πῶς, ὅταν βροχή.

ῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
 τούς ἐκδοθέντας 24 τόμους
 ἔχοντες ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
 α: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,
 15ος, 19ος, 20ος, 21ος, καὶ
 25ος.—Ἐκαστος τόμος δραχ. 3,
 ἀπορριμκῶς δὲ ἀποστελλόμενος
 δραχ. 3,20 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
 δραχ. 3,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894–1918)
 λοχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι,

δρ. 10 καὶ ραμμένος δρ. 11.
χυδρομικά τέλη ἑκάστου τόμου

Εσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ-
τος καὶ δορ. 1,50 ὁ ραμμένος,

ὁ δὲ τὸ Εὐαγγέλιον δορ. 1, 50 εἰς
ἡμέρας εἴτε θαμμένος,

Διά 1 ἕως 3 το πολὺν προτάσεις λεπτά 50
Διά τὰς πενήντα 10 λεπτά ἡ λέξις·
Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νάντα λέξουν·
ὁ "Ομηρος με "Αλκην, Φαίακα, Δι-
αμνόν, Ἑλληνοπύς, Ρεζεντά, Εί-
μυον, Ναιπερκόφ, Ροπαίν, Σβέν-
τζον, Σοφολογιόν, Δύτην Γοδό,
Κόκ. Κερσά, Τορπιλάβ. 11, Κόκ.
τ. Βουγ. "Ισπότ. δι Βοδόφ. Φύσοο

εβάντ., Δημοκρατ, Ναυτόπα.δ.
Ἀνδρῆς με Ξέν. Νεαν., Ἕσθην.

Ἰσπαράφοντο, Μαγεμ. Βοσκ. — ἡ
 Ἐλληνοπούλα με Ἄγγ. Καμέλ.,
 Φίδρο τ. Δεβ., Μαγεμ. Βοσκ., Τό-
 σκ, Σπαράφοντο. — ἡ Ἀφελῆς
 Χωιτοπούλα με Ἄγγ. Φιδιτ., Ἐλ-
 νίον, Σβένιξ, Σει. Λόρδ, Φαίδ.,
 Διαβολοκίξ, Κελαϊδίσις, Τιάρκ.,
 Ἰδανικίξ, Χασογν., Ἀησιον. Ὑ-
 παρῆξ, Ἀήθηρ, Ρομπάν. — ὁ Στέφα-
 ρος τῆς Νίλης με Ἀλκ., Φίλελενθ.
 Ἑλληνα, Ἐλληνόστουγν., Λοξασμ.
 Γιαταγ., Αἰσόν, Ἰονορίθ, Ἰπποτί-
 τ. Τόχ., Φιλότ, Ἐλληνα, Τιμημ.
 Τουφ., Δευκοκ. Αἰγιάλ. — ἡ Δένα
 με Σέν. Νεαν., Χάριν, Δάφνην. — ὁ
 Ἀδωνις με Σπαράφοντο, Φαλακα,
 Μαγαβαξ, — ἡ Γλυκεῖα Ἀνάμησις,
 με Ψευτ. Κουκλ., Ὀχο. Λαίδ.,
 Ὀλιβ. Ἀνάμ. — τὸ Διαβολοκρίσιον
 με Μειδ. τ. Νίλ., Φίδρο τ. Δεβ.,
 Κόκ. Κερασ., Ἄγγ. Καμέλ., Γιάν.
 Αγιάν, Αἰάδην, Σκανδαλίσκ., Ρε-
 ζεντά, Αἰόλην, Αἰλίκαν, Βασανίδα,
 Ὑψοτίσι, Μασιελ., Σβένιξ, Ἀημο-
 κρατ., Ἐλμύναν. — ἡ Σανδομαλλοῦσα
 με Ρεζεντά, Ναυτόπυλο, Εἰμαρι.
 — τὸ Μέλλον τῆς Ἑλλάδος με Ἑ-
 λελενθ. Κόρηνη, Χουστόμ. Ἐλ., Ἀη-
 σιμον. Ὑπαρῆξ, Ὀλυμπιον. — ἡ Ροσ-

γῇ Ψαροπούλα με Μεγ. Ἑλλάδα, Δοξαομ. Μάνην, Δημομον. Ὑπαρξ., Κάκιαν, Δημοκρατ., Αιτιολογ., Χορογεννημ., Ἰδανικόν., Σελήνοφ. Θάλασσαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς (φίλους τῆς: Ἀρχηγόν τῆς Φυλῆς σ' ἐγέλασαν, αὐτὸ δὲν ἔγεινε μόνον Ἀσκήσεις δέχομαι τώρα.) Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν (ὥραιο τὸ γραμματάκι σου σὲ λίγο θάρχισω πάλι νὰ δημοσιεύω φωτογραφίες καὶ τότε θάρθῃ κι' ἡ σειρά τῆς δι- κῆς σου) Σβέντζον (ὅχι μόνον αὐτό, παρὰ θὰ προσπαθῶ καὶ νὰ δη- μοσιεύω καγένα) Φρίντων (τὸ μυθιστόρημα πού θὰ δημοσιευθῇ στὸ «Ἐθνος» εἶναι ὅλως διόλου ἄλλο πράγμα ἀπὸ τὸ δρᾶμα.) Ἑλληνοπούλαν (ἐκαμες πολὺ κα- λά ἔστειλα.) Ἀφελή Χωτοπούλαν (ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις) Ὁρειομένην Πατοῖδα (εἶναι καλά, μὴν ἀνησυχεῖς) Φαί- ακα (ἐλαβα καὶ ἔστειλα) Μπε- ρζίνη (κι' ἐγὼ δὲν σὲ ξέχασα, τὰ διεβίβασα) Κ. Ἀγγ. (ὅταν γρα- φτῇς, μπορεῖς) Διαβολοκόριτσο (σύμφωνον) δραχ. 5,70) Φτερωτὴν Βαρκούλαν (ἐλαβα κι' ἔστειλα) Βασιλοῖσαν τῆς Ἑρήμου (ἔστειλα καὶ πολὺ χάριμα πού θὰ μοῦ γράφετε) Ἀνίδα Ἀρλεκίνου (ὁ Ἀνα- νίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τίς ὁραῖες κάρτες) Ποσειδῶνα (ἐλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα δὲν ἀπεκλει- σθῇς) Μακεδόνα Πρόσκοπον (γρά- φε 15 ὥς νὰ τελειώσῃ ὁ Διαγω- νισμός ἔστειλα) Κόρην τοῦ Βου- νοῦ (τὰ ἐλαβα γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου πολὺ χάριμα) Μολυβένιον Οὐρανόν, Παιδικὴν Καρδίαν, Λου- κίαν δὲ Λαμερμούρ κτλ. κτλ.

Ξεπεσμένον Δόρδον, Κόδιγκταν, Πινδιαν Ἀστεριν, Θολαῖον τοῦ Δικαίου Ὑπερήφανο Εὐξείνιόπουλο (ἐλαβα εὐχαριστῶ).

Αἰτωλόν, Μιλτιάδην Μαραθωνο- μάχον, Δημοκρατὴν, Νικητρίαν Γα- λανόλευκην, Χαροαυγὴν, Παγασαίαν Κόρην, Ρελίαν τῆς Διμνοθάλασσης, Σπαρταφορτοῦλη, Σανθομαλλούσαν, Σιφάφον τῆς Ν. κῆς (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἀνοίξα μετὰ τὴν 30ὴν Σεπτεμβρίου θάπαντή- σω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 183ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων 7)βρίου-Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Δεκεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων]

597. Δοροπαικτικὸς Δεξιόχειρος

Ἀν τὰ ἔτη τοῦ Ὁμήρου
Μὲ τὸ Σίγμα παρατάξης,
Βασιλέα, ἐκ τοῦ προχείρου,
Τῶν ἀρχαίων 93 παράξῃς.

Στίλνῃ ὑπὸ Νίνας Ν. Κοζιά.

598. Στοιχειόχειρος

Πρόσθε, ἀπ' τῆς χαρᾶς σου,
Ἀν μὲ λύσει, μὴ μὲ λύσῃς....
Ἐν γράμμα μου ἂν ἐγέλῃς,
Ἰσως, λῦτα, θάπορῃς;
Γιατὶ ῥῶο θάπαντῃς;

Ἐστάλ. ἀπὸ τὸ Προσκόν. τοῦ Εὐξείνου

599. Μεταγραμματισμός

Στοὺς Κενταύρους ζήτητέ με.
Ἀν μάλ' ἀξῆς τὸ λαϊμό,
Σ' εὐχομαι μὲ τὴν κερδίᾳ μου,
Νὰ βρῇς ἕνα ἀληθινό.

Ἐστάλ. ὑπὸ τοῦ Ἥλιου

600. Τονόχειρος

Τὸ στέμν' ἀρχαῖον διασηλῶ
Λίγα πὶδ κάτω θάνω,
Κι' ἀμέσως ἐκνυθόκκινω,
Χωρὶς διαφύ, τὸν κάνω

Ἐστάλ. ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαμομηλάκι

601. Πυραμῖς.

+ Οἱ σταυρ. Νῆσ. τῶν Κυκλάδων

* + * = Τρωατικόν

** + * = Ἀνέμος.

*** + * = Ἀρχ. ποιητής

**** + * = Υἱὸς Διυῖδ'

Ἐστάλ. ἀπὸ τὸ Πατρινόπουλο

602-604. Συμπλήρ. Φράσεων

1. Ἀποφάσις—καὶ—ταχέως.

2. Ἔννο—ζέση—πιδνεῖ.

3. Ζήτει—διὰ νὰ—ὀλίγα.

Ἐστάλ. ὑπὸ Μάνου Σ. Στεφανίδου

605-609. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνδὲς γράμματος εἰς ἐκαστὴν τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς; ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχη- ματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλα τόσαι λέξεις:

Ἄερος, οἶνος, κρένος, σωρός,

χωρὶς.

Ἐστάλ. ὑπὸ Γεωργ. Καραλή

610. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης; τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ αὐτὰ καθέξῃς, ἀποτελοῦν μυθικὸν ἄσι- δον:

1, Ἀρχ. ποιητής. 2, Γεωμετρικὸν σχῆμα. 3, Μέρος τοῦ σώματος. 4, Κριτής τῶν Ἑβραίων. 5, Μυθικός ἦρωας. 6, Ἑλληνικὴ Μιγαλόνησος. (Ὅλαι αἱ λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἑξ. στοιχεῖα)

Ἐστάλ. ὑπὸ τ. Πανελληνίου Ὀνείρου

611. Ἑλληνοσύμφωνον

Ο-α-α-υ-ο-α-ει-υ-ει

Ἐστάλ. ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ψυχῆς

612. Γρίφος

I/ Κώην ΝΚ ἦτοι φτ ὄχι ᾄ!

Ἐστάλ. ὑπὸ τοῦ Ἀκτινοβ. Ἥλιου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 30

400. Σόλων (σὸλ., -δν.)—401. Σπάρτος—

Πάρτος.—402. Τήνος—Ρήνος.—403. Ἀ-
χρὶς, ῥάχης, χάρις.

404. Α Μ Σ 405-409. Διὰ τοῦ

Σ Ι Ο Α: λυ μ η, ἑ λ α

Π Χ Λ φ ο ς, μ ὄ λ ο ς,

Κ Α Λ Α Μ Ο Σ λ ᾱ λ ὄ ς, λ ὄ ς ς,

Φ Ι Α -410. α') 1, 6, 7.

Ε Ο Α 12, 13, 18, 19, 24,

Κ Ο Σ 25, 30 = 155. β')

2, 5, 8, 11, 14, 17,

20, 23, 26, 29 = 155. γ') 3, 4, 9, 10, 15,

16, 21, 22, 27, 28 = 155. — 411. ΚΙΜΩΝ

(Κύων, Κίρκη, Νέμεα, Χίλων, Πολυ-
Νείκης).—412. Ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔρχομαι

καὶ εἰς τὴν κορφή κανέλα—καὶ βγάλε τὸ

καπέλλο σου νὰ μὴ βραχῇ ἡ ὀμπρέλλα.

—413. Ἐπισφάλλες προσέτετα (ἐπὶ ὅφα λεγ. προδ' ἔτη α.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ 60

εἰκόνες) δρ. 8 καὶ ταχυδρομικῶς

δρ. 9.

Τὸ Θῆμα τοῦ Φθόνου (μὲ 20

εἰκόνες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. 5,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιή-
ματα) δρ. 2 καὶ ταχυδρ. 2,30.

Ἡ Νίνα (μὲ 20 εἰκόνες) δρ. 5

καὶ ταχυδρομικῶς 5,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια)

ἕκαστον δρ. 0,50 καὶ ταχυδρ. 0,55.

Πρόξας ὁ Νικίου (μὲ 24 εἰκόν-
ες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5,50.

Ὁ Πυρεσιπώλης (μὲ 24 εἰκόν-
ες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5,50.

Υπερ Πατρίδος (μὲ 24 εἰκόν-
ες) δρ. 5 καὶ ταχυδρ. δρ. 5,50.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ

δηλώσουν ἀμέσως τὴν νέαν τὰν δι-
εὐθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀπο-
στέλλοντες καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν

ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυδρ. ἄλλως

δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν

τῶν φυλλαδίων τῶν.

Ἐξεδότησαν

"ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ,

Διτηγμάτα Ξενοπούλου

Δρ. 5. (καὶ ταχυδρομικῶς 5,50)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ

στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος). Πέραν

τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχὺ ὁ

στοιχεῖα λεπ.90 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ.40

ἢ 0 χωριστὰς στίχους δρ. 1.]

[10'-577]

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ... ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Εὐχαριστῶ καὶ συγχάρω τὸ Σ. Γ.

Φ...5 γιὰ τὴν εἰδωλολατρικὴν

ἰδιοτυπίαν τῶν ἔργων του—Βραβεῖο

πρῶτον—τὸ Νικηφόρο Ἔιφος γιὰ

τὴ σχεδὸν κάρπινη προσπάθειά του—

δύτερον—τὴ Φλωρετ γιὰ τὴν πολὺ

ἐπιτυχημένη ἀπόδοσιν τῆς... ἀντιγραφῆς

τῆς (μὰ γιὰτὶ ἀντιγραφή;)—τρίτον—

Θεὸν προσεχτικώτερον; τὴν Πεισμα-
τάρα Κορημιά καὶ τὸ Φλόρο Ροδάν-

θη—ἔπειτα—Τιμημένη Γαλανό-
λευκη, Ἀγκορᾶ, Ἡρώα τῶν Ἀολιαν-
ῶν, θάβει) αὐτὴν ἔξω τὴν...πατρὸς τῆς

τῶν ἔργων σας.—Φόρο τοῦ Δεβάντε,

Ἐνδοξος Νίκη, Ζηθὶ ὦ Πατρίς,

Ἑλληνοπούλο, λίγη προσοχὴ περισ-
σώτερη...

Μαχαβαρδά

(10'-578)

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΙΩ

Με ὑπερπεντακοσίους ψήφους τὸ

ΦΛΑΜΠΟΥΡΟ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ

καὶ παρακαλῶ τοὺς εὐγενεῖς

προσφερθέντας νὰ μὲ ὑποστηρί-
ξωσι, νὰ ὑποστηρίξουν αὐτὸ

ἀντὶ ἐμοῦ.

ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

(10'-579)

Φιλτάτη Κόρη τῆς Ἀρλετῆς,

διαβερλίζουσα δὲν ἔλαβον δυστυχῶς

ἐγκαίρως γράσιν τῆς Ἀγγελίης; Σας

τῆς ὁποίας προηγήθησαν ἐπαινητικὰ

ἐν μοι τοιαῦτα περὶ μὴ ἀνταλλαγῆς

Ὅσον διὰ τὸ ὄνομά μου, δὲ τὸ δὲ

προσεχῶς, δημοσιευομένης τῆς φωτο-
γραφίας μου.

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

(10'-580)

Λεωδίακὴ Ὀμοσπονδία Προδ. ὀν

μηνῶν ἐστάλ. ἡ ἀγγελία, δτε ἐν

ρ'ακσθὲ ἐν διχονοίᾳ.

ΜΑΔΥΤΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙ

(10'-581)

ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑ, σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ

ἀληθινὰ διαλεχτὰ βραβεῖα.

ΣΒΕΝΤΖΟΣ, ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟ

(10'-582)

Ολοι μιά ψήφον στὸ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟ

(10'-583)

ΛΕΝΑ. ΞΑΝΘΟΜΑΛΟΥΣΑ, ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ

ΔΙΑΒΟΛΟΚΟΡΙΤΣΟ, συγχαρητήρια γιὰ

τὰ ὥραια τετράδια.

ΓΟΡΓΗ ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ

(10'-584)

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΜΕΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΣΙΑΦΡΟΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΦΙΟΡΟ ΤΟΥ ΛΕΒΑΝΤΕ

Ποῖς δὲ θναγράφῃ πρῶτον σὺ φ

φωδελί τοῦ τὸ ποιητικώτερον φ

δώνυμό μου καὶ τὸ ΣΥΜΠΛΩΤΙΚΟΤΕΡΟ

(10'-585)

Σπινθῆρα Ἑλευθερίας: Δέχομαι

ἔσπειλα. Σβέντζον: Γιὰ ἐμ

φο τετράδιο εὐχαριστῶ, ἔσπειλα. Τρ

γοδὶ τῆς Δευτερίας, Χρυσόδω

Εμαρμένη, μοῦ χαρίζετ' ἕνα

Σας;

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης. 38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου, Ἀθήναι.

Θὰ ἐκδοθοῦν προτεχῶς:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Τρεῖς πράξεις μ' ἐπίλογο.

Ἡ μεγαλυτέρα θεατρικὴ ἐπιτυχία τοῦ Συγγραφέως.

Ἐκδόσις πολυτελὴς καὶ περιορισμένη:

Θὰ λάβουν ἀντίτυπον, μὲ αὐτόγραφον τοῦ συγγραφέως, μόνον ὅσοι θὰ ἔγγραφοῦν μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου, ἀποστέλλοντες

ΔΡΑΧ. ΠΕΝΤΕ

(Προτιμᾶτε Ταχυδρομικὴν Ἐπιταγήν.)

ΣΗΜ.—Θὰ τυπωθοῦν τόσα ἀντίτυπα, ὅσαί θὰ εἶναι αἱ μέ-
χοι τῆς 31 Ὀκτωβρίου παραγγελίαι.

Πάντως ὅμως ὅχι περισσότερα τῶν χιλίων, διότι δὲν ἔχο-
μεν ἀρκετὸν χαρτί. Ὡστε μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ
τῶν χιλίων, δὲν θὰ εἶναι δεκτοὶ ἄλλοι συνδρομηταὶ καὶ τὰ
χρήματα θὰ ἐπιστρεφόνται.

Αἱ παραγγελίαι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».